

Het rolschaatsend hart

Yoeke Nagel

“Het thema is ‘Het kloppend hart’, appte Maria me nog. Maar toen had ik al gezegd dat ik het leuk vond om ook te spreken op de Dag van de Retoriek. ‘Kloppend hart, kloppend hart...’ mopperde ik tegen Koos. “Wat is dat nou weer voor thema? Wat moet een hart anders doen dan kloppen? Rolschaatsen of zo?” Ja, ik weet heus wel dat het voor veel mensen in de wereld een enorme opgave is om te luisteren naar wat hun hart hen ingeeft. Die zijn er misschien van overtuigd dat ze moeten doen wat er van ze gevraagd wordt door anderen. Of ze leven op een plek van de wereld waarin de doodstraf staat op het volgen van je hart. Maar juist de dierbaren die ik op de Dag van de Retoriek verwacht, hebben een prachtige, open verbinding met de gedetailleerde klopsignalen van hun hart en luisteren voortdurend aandacht naar dat hart. Open deur natuurlijk, als daar alsmaar zo geklopt wordt. Trouwens, alsof dat nou zo handig is: steeds maar doen wat je hart je ingeeft. Ik heb er anders behoorlijk last van. En zo denderde ik midden in mijn weerstand het thema binnen. Die W stond alvast, nou nog de B A en D.

“Ik heb Jan Vaessen beloofd dat ik het ga hebben over het rolschaatsende hart,” liet ik Koos een paar dagen later mismoedig weten, nadat ik Jan aan de telefoon had gehad. “En je kunt helemaal niet eens rolschaatsen!” grijnsde hij, want hij is snoeihard in die dingen.

Dat is waar. Het is lang geleden dat ik het geprobeerd heb, maar ik weet nog precies wat er gebeurde als ik ze onder mijn schoen bond, met zo’n rood lederen riempje. Een wankel metalen stellage met vier wieltjes onder elke voet. Als het me lukte om er op te gaan staan kon het op tenminste twee manieren fout gaan. Ik kwam stuurloos in beweging doordat de wieltjes daar het initiatief toe namen, of ik probeerde krampachtig te negeren dat ik wieltjes onder mijn voeten had door heel voorzichtig kleine wandelpasjes te maken.

Het effect was in beide gevallen hetzelfde: na enige tijd lag ik op de harde straat, met mijn benen in een sloot of ik klemde me wanhopig vast aan een boom tot ik de moed had om het nog een keer te proberen.

Heel af en toe voltrok zich een combinatie van toevalligheden waarbij mijn lichaam boven een bewegende rolschaats bleef balanceren.

Blij verrast gleed ik dan op 1 been in de richting die de rolschaats had gekozen tot de vaart uit de rol was. Soms werd dat moment pijnlijk bespoedigd doordat er een lantarenpaal in de weg stond, soms rolde ik steeds trager juist een lantarenloze ruimte in en moest ik mezelf met draaiend bovenlijf op de been proberen te houden tot ik helemaal tot stilstand was gekomen.

Vaart houden door snel van been te wisselen leidde vaak tot gruwelijke valpartijen *maar op goede dagen* tot een soort waggelende eenbeense zigzagbaan – van links naar rechts, tot er onvermijdelijk een sloot of lantarenpaal opdoemde.

Rolschaatsen. Wat zou er gebeuren als ik het nu nog eens zou proberen?

En, concreter, wat zou er gebeuren als mijn hart zou rolschaatsen, in plaats van te kloppen, zoals het hoort? Natuurlijk wil ik ‘mijn hart volgen’. Doen wat bij me past, alert zijn op toevalligheden die me wijzen op onverwachte kansen. Ik

overweeg, schat in, bespreek, reken na, hak een knoop door en kies. Die kant op, met kloppend hart.

Maar als je hart rolschaatst, is elke ingeving meteen een aanzet tot bewegen, tot handelen. Voelt goed? Doen. Nu.

Ik zei al: ik ben niet goed in rolschaatsen. Toch doe ik het wel eens. Dan begin ik enthousiast aan iets, krijg er lekker de vaart in terwijl ik op mijn rechtervoet balanceer, en pas na een tijdje ontdek ik dat de richting die ik op ga steeds minder goed voelt, dat ik recht op een lantarenpaal afdender. En dan weet ik het opeens: dit klopt niet. Ik zit helemaal op het verkeerde pad. Ik heb een belofte gedaan die ik niet kan of wil waarmaken, ik ben aan een project begonnen waar ik helemaal geen tijd voor heb, ik heb gekozen voor iets dat niet bij me past. *Als mijn hart me al eerder een waarschuwingssignaal had gegeven heb ik dat domweg gemist en nu bonkt het hart me in de keel.*

In zulk soort gevallen staat me niks anders te doen dan, met het schaamrood op de kaken, mijn rolschaatsen af te gespen en mijn verontschuldigen aan te bieden bij de mensen die op me rekenden. Uiteindelijk is het misschien een opluchting dat ik tijdig stopte, maar geen beslissing is zonder consequenties. Is het niet voor mij, dan is het wel voor anderen.

En dat inzicht mis ik wel eens om me heen.

Er zijn best veel mensen met een rolschaatsend hart dat ze in een adembenemend tempo van hot naar her voert. Leuk Happy Home Dingetje gezien? Rolschaatsen onderbinden! Kopen! Lange rol naar rechts. Cursus? Ah, leuk! Inschrijven! Hopla, been wisselen, naar links rollen. Leuke man? Mee vrijen! Rechts, links...

Oh wacht. Andere leuke cursus! Hup naar rechts. Niet opdagen bij de eerste, lekker meedoen met de tweede. Voelt goed! Oh, en Happy Home Dingetje is alweer zoooo 2012! Hopla, naar de kringloopwinkel, andere halen. Leuke man wil meer dan vrijen? Voelt niet goed! Linkerbeen, uitrollen tot aan lantarenpaal. Weg ermee!

Krskrassend rollen ze achter hun rolschaatswieltjes aan. Houvast zoekend in toevalligheden en ingevingen. Rakelings langs mensen die hun beloftes serieuzer nemen dan zij zelf. Voortgestuwd door een stormachtig verlangen om elk punt van enige weerstand en uitdaging te vermijden - op weg naar het grote Voelt Goed, Gaat Vanzelf.

En ze houden zich niet zomaar niet aan hun belofte, waar jij op rekende, nee, ze hebben **bewijs** dat ze hun belofte niet hoeven te houden.

Een reeks van gebeurtenissen die *Geen Toeval Meer Kunnen Zijn* licht het pad op waar ze langs zigzaggen.

'De trein reed net weg toen ik naar je toe wilde komen voor onze afspraak. Het is dus duidelijk nog geen tijd voor mij om elkaar nu te ontmoeten.' Een niet-rolschaatsend hart zou kunnen denken: 'Hm, ik had beter wat eerder van huis kunnen gaan om die trein te halen, zodat ik jou nu niet voor niks liet wachten,' maar 'Kan Geen Toeval Zijn' wordt vaak aangehaald als het beste bewijs dat je rolschaats je spijteloos vanzelf wel brengt waar je hoort te zijn. 'Dank dat je me het allerlaatste exemplaar van je boek hebt toegestuurd waar ik je om vroeg, maar ik ben het kwijtgeraakt, dus kennelijk was het toch niet wat ik nu nodig

had,' kan een rolschaatsend hart beweren, terwijl het echt je *allerlaatste* exemplaar was...

Ik word er enorm sjaggerijinig van. Dat komt omdat de rolschaatsers, de impulsbeslissers, wel mijn medewerking vragen om, zoals dat heet, 'hun hart te volgen'.

'Ik wil dolgraag meedoen met je workshop maar ik kom wel een half uur later. Kun je daar rekening mee houden in je programma?' 'Ik wil graag een coachingsgesprek met je, maar wil je me eerst even precies mailen wat we dan gaan doen?' 'Ik wil graag korting want ik moet nieuwe rolschaatsen kopen deze maand...' Welja! Dat kan best. Dan zet ik die grijze container wel even voor je aan de kant zodat jij lekker je rolschaatszigzagje kunt doen. Maar bij zo'n wilde rit beuk je onvermijdelijk regelmatig tegen andere mensen aan.

En soms ben ik dat!

Ik ken het gevoel heus wel. Lekker mijn hart volgen. Mijn rolschaatsen onderbinden en achter een impuls aan is een heerlijke beweging, de wijde wereld in. Die wieltjes rijden wel. Maar de kunst is om daar zelf sturing aan te geven. De richting die ik op ga niet over te laten aan toevallige slootjes, containers of lantarenpalen. Ik vermoed dat mijn hart alleen een beetje lekker kan rolschaatsen als er een mooie balans is tussen drie elementen.

-Wieltjes om risico's te nemen en vaart te maken.

-Balans houden door stevig te staan.

-En richting bepalen vanuit de stille binnenkant. Vanuit het hart dat geen wieltjes nodig heeft om te doen waar het voor is: kloppen.

Dat wil ik leren. En ik hoop dat nog veel meer mensen dat willen leren.

Heel kloppend hart.